

חַת־ת לַשַׁבָּת קוֹדֵשׁ פְּרֻשֵׁת תְּצִוָּה ט"ו אָדָר א', ה'תשפ"ד

מְקַדֵּשׁ לְמַעַן בְּטַחֲוֹן יוֹשְׁבֵי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל
"אֶרֶץ אֲשֶׁר תָּמִיד עֵינֵי ה' אֶלְקֵינוּ בָּהּ"

מעווננים להקדיש לזכות יקירכם? צרו קשר kidschitas.he@gmail.com

חַמֵּשׁ / שְׁבִיעֵי עִם רִשִׁי

הַיּוֹם לּוֹמְדִים עַל מִזְבֵּחַ הַזֶּהָב שֶׁשֵּׁמֶשׁ לְקַטְרֵת.

ה' אָמַר לְמֹשֶׁה שְׁבִנֵי יִשְׂרָאֵל צְרִיכִים לְהַכִּין מִזְבֵּחַ כְּדֵי לְהַקְטִיר עָלָיו אֶת הַקְטֹרֶת. יֵשׁ לַעֲשׂוֹת אֶת הַמִּזְבֵּחַ מֵעֵץ וּלְצַפּוֹת אוֹתוֹ זָהָב. הַמִּזְבֵּחַ הַזֶּה הָיָה בְּגִבֵּה שֶׁל פְּחוֹת מְמֹטֵר וּבִרְחֹב שֶׁל כַּחֲצֵי אַמָּה. הָיוּ לוֹ טַבָּעוֹת מְכַל צַד עֲבוּר הַמַּטֹּט כְּדֵי לְשַׂאת אוֹתוֹ.

מִזְבֵּחַ הַנְּחֹשֶׁת הַגָּדוֹל הָיָה בְּחֹצֵה, בְּמִשְׁכַּן. אֲבָל מִזְבֵּחַ הַזֶּהָב, הָיָה בְּקֹדֶשׁ, בְּתוֹךְ הַמִּשְׁכָּן. מִזְבֵּחַ הַזֶּהָב הָיָה מְאֹד קְדוֹשׁ. שָׁמַשׁ רַק לְשֵׁנֵי דְבָרִים, כְּדֵי לְהַקְטִיר אֶת הַקְטֹרֶת בְּבִקְרָה וְאַחֵר הַצְּהָרִים, וְכְדֵי לְהַזִּיחַ חֶלֶק מִדָּם הַקָּרְבָּן בַּיּוֹם כַּפּוּר עָלָיו. אֲסוּר לְהִשְׁתַּמֵּשׁ בּוֹ לְשׁוּם דְּבָר אַחֵר.

תְּהִלִּים / יוֹם ט"ו לַחֲדָשׁ פְּרָקִים ע"ז- ע"ח

בְּפָרֶק ע"ח, יִשְׁנֹו פְּסוּקִים: **וַיִּקַּם עֲדוֹת בֵּיעֶקֶב וְתוֹרָה שֵׁם בְּיִשְׂרָאֵל** - ה' הִכִּין אֶת הַתּוֹרָה וְהַמְצִיאוֹת עֲבוּר יַעֲקֹב וְיִשְׂרָאֵל בְּפָרֶק הַזֶּה מְסַפֵּר לָנוּ שֶׁזֶּה בְּמַטְרָה שֶׁהַתּוֹרָה תַּעֲבוּר מְדוּר לְדוּר לְתַמִּיד.

חֲסִידוֹת מְלַמְּדוֹת אוֹתָנוּ שֶׁלְּכָל אֶחָד מֵהָאֲבוֹת הַיְתֵה תְּכוּנָה שׁוֹנָה וּמִיִּחְדָּת שֶׁקְשׁוּרָה בְּמִיִּחְדָּת אֵלָיו וְאוֹתָהּ הַעֲבִיר הַלָּאָה לְיִהוּדִים. הַכֹּחַ שֶׁל יַעֲקֹב, הוּא הַתּוֹרָה כִּיּוֹן שֶׁה' נָתַן לְיַעֲקֹב לְהַקְדִּישׁ אֶת כָּל חַיָּו לְלַמּוּד תּוֹרָה, וּמִמֶּנּוּ נָתַן הַכֹּחַ הַזֶּה לְכָל אֶחָד וְאַחַת מֵאַתְנֹו- בְּנָיו.

תְּנִיָּא / לְקוּיֵי אֲמָרִים פָּרֶק כ"ט (ט"ו אָדָר א' - שְׁנָה מַעוּבֵרַת)

אָנוּ לּוֹמְדִים אִיךָ לְהַתְפַּטֵּר מֵהַטְמָטוּם כְּדֵי שֶׁהָאוֹר שֶׁל הַנְּשִׁמָּה יֵאִיר בְּלִבָּנוּ וַיֵּאֲפֹשֶׁר לָנוּ לְהַתְּלַהֵב מֵהָאֲלֻקוֹת שֶׁהַנְּשִׁמָּה שֶׁלָּנוּ מְכִירָה. עוֹשִׂים זֹאת עַל יְדֵי מַחְשְׁבָה עַד כַּמָּה הַגּוֹף נְחוּת, כְּדֵי שֶׁלֹּא יוֹכֵל לְחַסֵּם עוֹד אֶת הַנְּשִׁמָּה.

הָאֵם קָרָה לָכֶם שֶׁקְמַתָּם בְּבִקְרָה בְּמַצַּב רוּחַ רַע? אַתֶּם מְרַגִּישִׁים שֶׁאַתֶּם לֹא רוֹצִים לַעֲשׂוֹת אֶת כָּל

הדברים שאתם צריכים לעשות. אתם לא רוצים לטול ידים, ואתם לא רוצים לשמע בקול אמא. אתם יודעים שאתם צריכים, אבל פשוט לא אכפת לכם...

התניא מסביר לנו מה הבעיה, יכול להיות שיש לכם טמטום הלב! לפעמים הנפש הבהמית נעשית "חולה" וממלאת את לבנו ברגשות שונים על עצמנו ואז אין עוד מקום לרגש לה' או להתלהבות על כך שנצחנו במלחמה נגד היצר הרע. האדם נהיה כל כך מלא מעצמו שלא אכפת לו מה הוא צריך לעשות בשביל ה'. זה נקרא טמטום הלב- לב חסום וסגור.

איזו תרופה קיימת עבור טמטום הלב? כל הרגשות שאנחנו מרגישים על עצמנו הם כמו בועה גדולה שממלאת את החלל שבלבנו. האדמו"ר הזקן אומר לנו שאנו צריכים "לפוצץ" את הבועה הזו בגלל שהרגשות האלו אינם אמתיים. כשאדם חש ענוה, הוא לא מרגיש ככה.

היום נלמד את הדבר האחרון שעלינו לעשות כדי להכות את היצר הרע ונהיה בלי לאור של הנשמה. צעקים עליו וקוראים לו בכל מיני שמות שהחכמים בנו את היצר הרע בגמרא, כדי שהוא ישתק ויפסיק לומר לנו דברים מטפשים.

אנו קוראים לו "רשע, רע, משקץ, מתעב, מנוול". בגלל שה' נמצא בכל מקום, והיצר הרע מתעלם מכך, הוא חושב שיכול לעשות מה שהוא רוצה. עלינו להתעלם מהיצר הרע ולהתנהג כפי שיהודי צריך להתנהג. כשאנו מונעים מהנפש הבהמית להחזיק את לבנו אטום - מצב של טמטום הלב, זה גורם לה' שמחה.

האדמו"ר הזקן מסביר ספור מהתורה שמדגים לנו את הרעיון הזה:

בשהמרגלים חזרו מארץ ישראל, הם בכו שיהיה קשה מדי להלחם ולכבוש את העמים שיושבים בארץ ישראל. בני ישראל לקו אז ב"טמטום" - הם חשבו יותר מדי על הרגשות והפחדים שלהם ולא על ה'. לכן ה' אמר למשה לגער בהם, ולהודיע שהם לא יכנסו לארץ ישראל. מייד, הם אמרו שהם מוכנים ללכת.

מדוע שנו בני ישראל את דעתם? בגלל שבאמת לא הייתה שום בעיה להכניס לארץ ישראל, בשהם שמעו מה שה' אמר, הטמטום שלהם הסתלק. תקף ומיד הם היו יכולים לחוש כפי שהם היו אמורים באמת לחוש- שהם רוצים מאוד להכניס לארץ ישראל.

ישנם דברים נוספים שאינם אמתיים, למשל אם אדם מתעורר בבקר ותוהה האם ה' באמת נמצא, או לא בטוח שמשיח יבוא. עלינו "לפוצץ" את בועת הרגשות האלה ואז נראה שבאמת יש לנו אמונה.

היום יום / ט"ו אדר א'

אין אומרים תחנון בשושן פורים קטן.

מנהגי חב"ד- לפני אמירת המוציא עושים סימן בלחם עם הספין אולם נזהרים שלא לחתך אותו. אומרים "סברי מרנן" לפני הברכה, אפלו אם מקדשים על חלה.

הנביא חבקוק אומר "כי אבן מקיר תזעק וכפיס מעץ יעננה".

מה הם יאמרו? העצים והאבנים היו שקטים במשך כל כך הרבה שנים, אפלו שאנשים דרכו עליהם. הם המתינו בשקט מאז שה' יצק אותם כדי שיהודי ילך עליהם ויחשב או יאמר דברי תורה. אבל, אם יהודי הלך עליהם מבלי לומר או לחשב מלות תורה הם בצער גדול. כשמשיח יבוא הם יזעקו, איך יכלת לדרוך עלי מבלי לומר תורה, כמו בהמה.

ספר המצוות / מצוות עשה רמ"ו

המצוה של היום, **מצוות עשה רמ"ו**, לומדים (כמו שלמדנו בימים האחרונים) שאם ישנם אנשים שיש להם ופוח בענייני כסף ורכוש, לבית הדין יש מצוה להחליט כיצד לנהג על פי הלכות התורה.

רמב"ם / הלכות טוען ונטען (פרקים י"ג, י"ד, ט"ו)

פרק י"ג - הנה מקרה שיכול להופיע בפני בית הדין: ראובן גר בבית במשך זמן רב, ושמעון הגיע אליו ואמר לו: "מה אתה עשה בבית הזה? זה הבית שלי!"
מה בית הדין צריך לעשות?

יש בעיה גדולה כאן, לראובן אין חוזה להראות שהבית הזה שלו! הוא לא שמר על החוזה! בית הדין יאמין לראובן ויאפשר לו להשאר בבית, בגלל ענין שנקרא "חזקה".

אם אדם גר בבית או השתמש בשדות במשך 3 שנים, תוך ידיעה של אנשים אחרים, זו ההוכחה שזה שייך אליו, בגלל שאחרי שמעון היה צריך לומר לו לעבור מהמקום כבר לפני זמן רב!

אבל ישנם אנשים שזו אינה הוכחה עבורם, למשל שתפים לעסק. בגלל שיכול להיות שלאנשים האלה לא יפריע שהשותף משתמש בבית שלהם, אבל זה לא אומר שהם מוכנים שהוא ישאר שם לתמיד.

ישנה הלכה שונה בכזה מקרה - שמעון צריך להוכיח שהבית היה שייך לו בעבר וצריך להשבע בשבועה מיחדת שהוא לא נתן אותו או מכר אותו.

פרק י"ד - אחד הדברים שלומדים שאפילו אם אדם לא יכול להשתמש בחזקה כדי להוכיח שהמקום שייך לו, הוא יכול להביא עדים שיוכיחו שקנה זאת.

אבל גנב לא יכול לעשות זאת. אם בעבר הוא גזל שדה, בית הדין לא יוכל לבטח בו אף פעם, בגלל שאולי הוא רק העמיד פנים שמוכר את השדה היות שחשש מהגזלן.

פרק ט"ו - מלמד מה לעשות כאשר עדים באים לבית הדין לומר שלאדם יש חזקה על נחלה, אבל לא מעידים בדיוק את אותה עדות. אם אחד האנשים אומר שהוא הצמיח שם חטה במשך שלוש שנים, והעד השני אומר שצמחה שם שעורה. מקבלים את עדותם כיון שזהו הבהל זעיר. אבל אם אחד העדים אומר שעבד שם בשנים אלו ואלו והעד השני אומר שהוא עבד בשנים אחרות, אין כאן עדים שיעידו שזו חזקה ולכן עליו לתת את הנחלה חזרה.

דרכי החסידות / מאמר ואתה תצוה

בתקופת גזרות המון (שנמשכו במשך כשנה), היהודים, ובמיוחד היילדים היהודים מסרו את נפשם כדי להתחבר לה'. הגזרה הייתה רק על היהודים וכל מי שהמיר את דתו יכל להנצל ולא להסתכן עוד. אולם אף יהודי אפלו לא העלה זאת על דעתו.

מה קרה אחרי פורים? האם היהודים חזרו למצב הרגיל, לשמירת מצוות הרגילה שלהם, או האם הם נותרו עם מסירות נפש ללמד תורה ולקיים מצוות כפי שהיה בזמן הגזרה?
הרבי אומר במאמר שהיהודים עלו לדרגה עוד יותר גבוהה של מסירות נפש.

אחר כך, הגשמיות והרוחניות של היהודים היו טובים יותר - מרדכי קבל תפקיד בכיר, וקבל את כל התפקידים והרכוש של המון ואסתר הייתה המלכה... אבל היהודים עדין נותרו חזקים ביהדותם, אפלו

כְּאִשֶּׁר הַמָּצֵב הָיָה טוֹב!

הַרְבֵּי אוֹמֵר שְׂאוֹתוֹ דָּבָר גַּם בְּיַמֵּינוּ, בְּדוֹרוֹת הַקּוֹדְמִים בְּשִׁיְהוּדִים הָיוּ בְּמִקְוֹמוֹת כְּמוֹ רוֹסְיָה, הָיָה מְאוֹד קָשָׁה לְקַיֵּם מְצוּוֹת. לְיִהוּדִים רַבִּים הָיְתָה מְסִירוֹת נֶפֶשׁ עֲצוּמָה לְמָרוֹת שֶׁהֵם סָכְנוּ אֶת חַיֵּיהֶם.

כְּעֵת, כְּשֶׁאֵין לָנוּ מִמְשָׁלָה שְׂמִסְכָּנָת אֶת הַחַיִּים, וְהַמָּצֵב הַגֶּשְׁמִי מְשֻׁפָּר (יֵשׁ רִכְבִּים, טֵלֶפּוֹנִים, מַחְשָׁבִים וְעוֹד..). וַיֵּשׁ לָנוּ הַרְבֵּה הַזְדַּמְנוּיּוֹת לְלַמֵּד תּוֹרָה וּלְהִתְקַדֵּם בְּרוּחָנִיּוֹת, בְּעֵמֶק נִשְׁמַתְנוּ אָנוּ עַדִּין מוֹכְנִים לְמַסֵּר אֶת נַפְשֵׁנוּ, וְשׁוּם דָּבָר לֹא יָכוֹל לְמַנַּע מֵאֲתָנוּ לְקַיֵּם מְצוּוֹת.

כִּיצַד?

בְּדִיוֹק כְּמוֹ הַיְהוּדִים בְּתַקוּפַת פּוֹרִים, שְׂמִנְהֵגְם מְרַדְּכֵי שְׁמֵר עַל כֶּף שֶׁהָאִמוּנָה שְׁלֵהֶם בְּה' תִּשְׁאָר חֲזָקָה כְּדֵי שִׁיְהִיָּה לָהֶם אֶת כַּח מְסִירוֹת הַנֶּפֶשׁ, לָנוּ יֵשׁ רַבִּי הַיּוֹם שְׁעוֹזֵר לָנוּ לְהוֹצִיא אֶת הַחֲלָקִים הַעֲמֻקִּים בְּיֹתֵר שֶׁל הַנִּשְׁמָה עַל מְנַת שְׁנוֹכָל גַּם אֲנַחְנוּ לְהִתְנַהֵג כֶּן.

הַרְבֵּי אָמַר לָנוּ שְׂמִשִּׁיחַ עוֹמֵד לְהַגִּיעַ, וְשֶׁאֵנוּ נוֹכָל שׁוֹב לְרְאוֹת אֶת הַתְּגָלוֹת ה' בְּעוֹלָם, אָבֵל כְּעֵת אָנוּ לֹא רוֹאִים זֹאת, וְזֶה מִפְּרִיעַ מְאוֹד לְכָל יְהוּדִי. זֶה מוֹצִיא אֶת הַחֲלָק הַעֲמֻק בְּיֹתֵר שֶׁל הַנִּשְׁמָה, זַעֲקַת "עַד מְתִי?! ה'" אָנוּ מוֹכְנִים לַעֲשׂוֹת כָּל שְׂבִיכְלָתְנוּ לְהַבִּיא אֶת מְשִׁיחַ. זֶה מְשִׁיחַ שְׂמִרְדְּכֵי שֶׁל זְמַנְנוּ (הַרְבֵּי) הַחֲדִיר בְּתוֹךְ כָּל אֶחָד מֵאֲתָנוּ כְּדֵי שֶׁתְּהִיָּה לָנוּ מְסִירוֹת נֶפֶשׁ לְגֵרָם לְזֶה לְקָרוֹת וְאָנוּ מְרַגִּישִׁים זֹאת בְּכָל דָּבָר שֶׁאֵנוּ עוֹשִׂים.

הַדָּבָר דּוֹמֵה לָמָּה שֶׁקּוֹרָה כְּשִׁכּוֹתִישִׁים זֵית, וְזֶה "כּוֹאֵב". שְׂמֵן יוֹצֵא מִמֶּנּוּ- שְׂמֵן הוּא הַחֲלָק הַמְּבַחֵר בְּיֹתֵר.

כְּשֶׁאֵנוּ מְרַגִּישִׁים "כְּתוֹשִׁים" וְלַחוּצִים (צוּבְרָאכֵן) שֶׁאֵינְנוּ יְכוֹלִים לְרְאוֹת אֶת ה' בְּגָלוֹת, הַחֲלָק הַטוֹב בְּיֹתֵר שֶׁל הַנִּשְׁמָה שֶׁלָּנוּ מִתְגַּלֶּה וְהַדָּבָר יָכוֹל לְהִיֹּת נִרְאָה וּמְרַגֵּשׁ בְּכָל חֲלָק מִחַיֵּינוּ.
(מְבוֹסֵס עַל מֵאֵמֶר "וְאֵתָה תִּצְוֶה", הַמֵּאֵמֶר הָאַחֲרוֹן שֶׁחֲלָק לַחֲסִידִים. הַרְבֵּי חֲלָק אוֹתוֹ לְכָל חֲסִיד שֶׁנִּכְחַח 7702 כְּמִתְנָה).